

Битката ечеше пред нея с всичката си сила. Навсякъде по хоризонта се издигаха високи и черни стълбове от фугасните гранати, млечните кълба на шрапнелите замрежваха небето. Непрекъснато ечаха топовете, припряно и често пукаха пушки. Но сред тия гърмежи тя дочу и други едни — последователни, еднакви и кратки, като че сухо и остро тракаше някоя шевна машина. „Може би това са те!“ — си помисли тя. Наблизо около нея нямаше никой. Вляво по шосето се виждаха войници, препускаха ракли и кола, но те бяха далеч.

Само един човек идеше насреща ѝ и отблизо тя позна Ки́ро каруцарина. Като дойде при нея, той се спря, и както се виждаше, никак не се учуди, че я вижда тука. Ки́ро беше съсед на Ши́на и добре я познаваше.

— Как е сега, Ки́ро? — попита го тя.

— Добре е. Ще ги спрат. Нищо няма да направят ония. Ама хубаво си направила! Вода искат. Аз . . .

Оттатък линията на хълма пак се зачу същото остро и бързо тракане, което отчетливо се отделяше сред всички други гърмежи. Като че се обаждаше някаква зловеща и фантастична птица. Ки́ро се обърна и се вслуша.

— Чуваш ли ги? Те са.

— Кои?

— Картечниците! Чуй: ква-ква-ква! Косят, косят! Ама върви по-скоро, ей там до моги-